

ehhitama. Kui veel laewa ehhitus käes olli, läks ka jo kõnne rahwa hulgas suust suhho, et seest ommeti head ajawito pühhapäivil oslets lota. Selle paiga õppetaja sedda kuuldes, läks meest katsuma, tulas ta ennese läest, suddas luggu oslets ja püdis föbrasilust tedda ta ettevõetud nööst ärrapööda, seest et se läbbi fölswatumad visid ja jummasafartmata ello agga saa siid kasvatud. „Ma kardan,” ütles õppetaja, „teie laew saab pühhapäwa-teotaja ollema.” Mees watas ta otso, ja vastas siis otsefõhhe sure julgusega: „Jah sels ta peab jämo, ja se onjonel se nimmi mis ma omma laewale tahhan anda. Minna ollen tava selle ülle järrelemöelnud, mis nimme ma temmale pidin andma, ja teie ollete nüüd sedda viete tabband. Ma tännan teid teie märgo eest. Nüüd saab laewa nimmi pandud: „Pühhapäwa-teotaja.” Kui ta sedda ütles, sows, ta õppetajale jummalaga jätkes, temmale head päwa, pilkas ja naeris õppetaja turbduse ülle, mis fessel temma pärast olli, pöris ümber ja läks tahha tappa. Ehhitus läts eddas, ja isseärranes sai pühhapäivil laewa kallal kibbedaste tööd tehtud. Peagi olli ta ni kangel walmis, et ta sai wette lastud. Ka se sündis ühhel pühhapäwäl, ja se nimmi: „Pühhapäwa-teotaja” sai temmale sure öiskamise ja fissaga tahhe wõi kolmekümne pooljoobniud meestest antud. Mönned warnad madrused, kes seal juures ollid ja tähhel pannid, kuidas laew esimene forda wetteputus, langutaid vägga murrelisõ näoga omma

pead. Ta sai niiüd täiest föidetud ja ühhe lustsöido tarvis walmistud. Ka se piddi ühhel hingamise päwal sündima. Kõik kes sels wäärt arwati, said kutsutud, ja suur hulk rahvast tungis laewa peale. Lippo peal, mis masti oisjas tule käes ühest lipputas, olli nimmi suurte tähtega luggeda: „Pühhapäwa-teotaja.” Ta lükati kalsdalt emale. Mönningad, kellele lange hirm peale tulli fui nad sedda nimme näggid kargasid laewa pealt weel öigel ajal kalsdale; mitto teistest olleksid sedda samma teinud agga nad ollid jubba kalsdast kaugel ärra. Tükk aega purjutas laewole lännast pittfi merrepegelest. Arrad said uut julgust, mängimehhed haffasid puuhuma, rõõm läks lahti. Ommeti pari tunni pärast läks luggu teiseks; häffiline torn töisis ja lange tule oog tabbas laewa wasto. Rahwa risti- ning pöigiti-jooftmine ja teine teijest läbbisurrumine wöttis laewaparra peal wöimust, ja ehmatus, mis föikide peale tulnud, ei annud möistuusele aega, ärrapeasmise peale mötetdag. Mönne silmapilgo aja sees olli laewole jo tülle peale wissatud ja lange merre pöhja. Oh mis ehmatuse tissa töüs niiüd taewa pole üllesse. Agga pea olli jälle waitne ašsi ja föit mödas. Nellituummend noort innimest ollid merre laenete wahhele mahhamaetud, ja otse nende kohhal wee peal ojus laewaplaggo omma peaskirjaga: „Pühhapäwa-teotaja, nende wasto, hüdis, kes sedda föit näggid: „Jummal on ommeti lohtomõistja ma peal.” Vaul 58, 12.